

Posudek vedoucího bakalářské práce

HEJZLAR, David: *Ohlasy českého a slovenského folklóru v tuzemské jazzové hudbě do roku 1960*.
Praha, 2023, 64 stran včetně příloh, vedoucí práce doc. PhDr. Petr Koura, Ph.D.

Hodnotící kritéria

	splňuje	splňuje z větší části	splňuje z menší části	nesplňuje
Problematika a cíl práce jsou zformulovány a odpovídají zadání a názvu práce.		X		
Metody využití autorem jsou adekvátní vzhledem k cíli práce a tématu.		X		
Autor se opírá o relevantní prameny a literaturu .	X			
Struktura práce je vyvážená a logická.		X		
Zpracování vykazuje rysy originality a vlastního přínosu .		X		
Práce je prosta gramatických a stylistických chyb .		X		
Práce je psána kultivovaným odborným jazykem za použití správné terminologie .		X		
Autor správně cituje .		X		
Autor nic podstatného neopomenul (obsah, úvod, závěr, seznam pramenů použité literatury, anotace v češtině a cizím jazyce, rozsah odpovídá zadání).	X			
Autor pravidelně konzultoval s vedoucím práce			X	

Celkové hodnocení (slovně)

David Hejzlar si za cíl své bakalářské práce zvolil popsat ohlas českého a slovenského folklóru v tuzemské jazzové hudbě do roku 1960, tedy téma na pomezí historie a hudební vědy. I když se jedná o interdisciplinární téma, které je poměrně obtížné uchopit z hlediska metod dvou různých vědních

oborů, domnívám se, že se autorovi podařilo cíl práce naplnit, a to i přesto, že bakalářská práce Davida Hejzlara nevznikala úplně jednoduše.

Autor práci rozdělil na dvě části. V první teoretické, skládající se ze dvou kapitol („Fenomén jazz – kde se vzal?“ a „Jazz v československém prostředí“) popsal vývoj jazzové hudby ve světě a posléze v Československu. Jedná se o poměrně zdařilou kompilaci vycházející z dosavadní literatury. Ve druhé části, představované opět dvěma kapitolami („Folklór v jazzové tvorbě českých a slovenských skladatelů“ a „Chronologický výběr skladeb propojujících český a slovenský folklór s jazzovou hudbou“) se pak autor věnuje samotnému propojení jazzové hudby a domácího folklóru s uvedením a analýzou konkrétních příkladů, tedy jednotlivých skladeb. Autor tedy využíval jak „klasické“ historické prameny, jako je dobový tisk či vzpomínky pamětníků, tak i prameny hudební, tedy v první řadě nahrávky jednotlivých jazzových skladeb, ale i notové zápisy. Domnívám se, že autor zde zajímavým způsobem propojil své znalosti získané studiem dějepisu a hudební výchovy. Právě druhá část práce je tak dle mého názoru přínosná – kupříkladu zjištění o použití jazzového rifu „taškáře Dizzyho“ (jak nazval jazzového trumpetistu Gillespieho spisovatel Josef Škvorecký) ve slovenské folklórní písni *Keď som si som si (Nabrúsil som si kosu)* považují za úžasný příklad legitimizace „hudby duševní bídy“, jak byl jazz v 50. letech nazván sovětskými hudebními kritiky. Na práci bych chtěl také ocenit rozhovory s pamětníky, které autor realizoval. V první řadě se jedná o rozhovor s legendou českého divadla Jiřím Suchým.

Práce je psána poměrně čtivým jazykem, nicméně se v ní nacházejí některé překlepy a pravopisné chyby. Autor také ne vždy správně cituje. Je škoda, že svoji práci nedoprovodil obrazovou přílohou. Například obálka tištěného vydání písni Kamila Běhounka *Hrály dudy*, obsahující kresbu lidového dudáka v tradičním kroji a saxofonisty, krásně demonstuje téma bakalářské práce – tedy spojení lidové a jazzové hudby.

I přes výše uvedené výtky práci doporučuji k obhajobě.

V Praze, 9. ledna 2024

doc. PhDr. Petr Koura, Ph.D.